

i nemilosrdno se bližaš k meni, koji u djetinskoj
čistoći
zanosnim okom Tebi se divim, Tebi se klanjam ko
boštvu čarobnom svomu,
kome sam šaptô usnama žarkim ruměno ožarene di-
tirambe,
kako ih nijemim, uzvišenim ritmom zanosno pjeva
velebno Sunce
u osvitku dana svojoj Zemlji . . .
Ti nemaš već oka za me, koje bi shvaćanjem tajnim
uronilo dugo u moje; —
Ti ne vidiš, kako usna raspucana, krvava, rujna
drhćuci nijemo priča sve strastvene martirske patnje
bujne mladosti neutišane,
koja za drugih besnenih noći nijemim bijesom vruću
glavu u jastuke tura
i u njima očajne suze suši . . .
Ti nemaš oka za me, Ti ne vidiš zdrave, snažne
mišice moje,
kako se napinju raskošnom, neoslabljenom snagom
svježine mladenačke,
kako drhću, kako se stežu, kako se nadimlju bolno
nemirnim ritmom očajne čežnje, — — —

(Ni nam srce dalo, da bi bili natisnili ves ta
fizijološki essay našega pesnika, kateremu pa tu
zvené „najelementarniji, najopsolutniji“ akordi velike
životne SIMFONIJE.)

Ti nemaš dubokog već oka za me, koje sve shvaća,
koje se širi od sreće
u nijemoj, intimnoj Simpatiji, koja sve daje
na oltar Boginje vječne — — —

Ti korakom muškaračkim čvrsto i tvrdo stupaš u
svetom pramaljetnom jutru,
i gnjevnim okom se bližaš k meni — u ruci sa ši-
bikom pružnom.

Oplela si me njome strastvenim, razbludnim žarom;
s uživanjem gledala rujne pjege, koje si crtala udarom
njenim

po bijeloj, sniježnoj pûti snažnoj, mladog mog tijela.
Ja sam stajao mirno — tek mišica trznula bolno se
koja

pod majstorskim udarcem nemilosrdne desnice Tvoje.
Stisno sam usne — a oko, oko je planulo krvavim,
otajnim žarom

ko da se s njem odrazuje
najsajjnija, sverazarajuća, osvetna strijela.

U najjačem zamahu svrnula pogled si u moje oči — —
i desna Ti klonula . . .

Oborila pogled si smeteno — tijelo kao lagašno da
Ti je drhtnulo.

Ja sam pristupio k Tebi — pogleda nestalo moga,
uzeh Ti šibiku bujnu, slomih je na komade,
bacih je pred noge Tvoje —: hvala! rekoh Ti
glasno, — —

i korakom čvrstim ko špartanski mladić za slav-
nijeh dana svojega grada,

kad mu je domaća šiba bičevala mladjahno tijelo
da snažno i lako podnese i najteže udarce diljem
života: — —

tako sam i ja — ostavljajuć Tebe za vijek bez
osvrta, pogleda svoga —

koracô sa gigantskom jakošću, vebnim mirom i
samosvjesnim ciničnim smiješkom
u sveto jutro novoga Pramaljeća.

Vladimir Jelovšek.

Gospod Vladimir Jelovšek nam je neko-
liko znan kot pesnik „Simfonij“, o katerih
smo kratko že govorili. Obeta se nam torej
II. zvezek „Simfonij“. V I. zvezku se je po-
kazal skrajnjega simbolista; težko, da bi
krenil sedaj na drugo pot, čeprav mu je kri-
tika svetovala. In to mu dobrohotno zopet
svetujemo tudi mi, zakaj v takih proizvodih,

kakršen je tu natisnjeni, ni več poezija, tem-
več sanjarija, ki ima najčudnejše stvari za
istinite in pri živčno-bolnih osebah rada
zaide s poti sramežljivosti.

Gosp. *Osman Mirko*. O Vaših pesmih
je lahko izreči sodbo, ako jih le jedenkrat
prečitamo.

I.

Kje ste moje sladke nade?
Kje ste, da vas zopet najdem,
da blodeč po svetu širnem
s prave poti oh ne zajdem.
Nade, kje ste?

Ste se li zgubile, mile,
tu na prostem, svežem zraku?
Ste li liki para,
odbežale po oblaku?
Nade, kje ste?

O, vè goljufive nade,
prav je, da ste se zgubile,
prav je, saj mi srca niste,
niste duše preslepile.
Nade prazne.

Pomislite: V prvi kitici si želite „sladkih
nad“ zato, da ne bi zašli s prave poti; v
poslednji pa jih imenujete „goljufive, prazne
nade“, ko bi bile malone „dušo preslepile“. Zato
mislimo, da se to ne ujema, in da morate na
doslednost bolj paziti.

II.

Akordi lahni,
ubrane melodije,
prihajale so na ušesa
bežeč, ko sem iz mesta
bojé se šuma
hladil si bolno
dušo svojo.

Objemali so,
naslajali se sladom
milote svoje, dušo mojo,
prevejali jo nežno,
hladili vroče,
pekoče, grozne
boli moje.

Sem vstavil se.
A krasne glase, mile
vsrkaval bolni duh je slastno.
Izginjale so boli
trpljenje grozno,
pekoče rane
se celile.

Oh, dragi gosp. Mirko, nikar si ne do-
mišljujte preveč o „bolni duši svoji“ in o
„groznih bolih“ in o „groznem trpljenju“!
Ko bi bile bolečine tako grozne, tudi „akordi
lahni in ubrane melodije“ bi vam jih ne
pregnale. Kadar zopet in zopet beremo o
„bolni duši“, že vemo, pri čem smo. Torej
Vas lepo prosimo, pustite tako „bolnodušno“
pevanje, saj vemo, da je pri Vas „mens sana
in corpore sano.“ Drugič zopet kaj. Zdravi!

(Dalje.)

Dr. Fr. L.